

РЕШЕНИЕ

№ 9790

гр. София, 25.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.05.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

**ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **2122** по описа за **2024** година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от Столична Регионална здравна инспекция, представлявана от директора д-р Д. И. П. чрез юрк. Т. срещу Решение №5193/13.11.2023г., постановено по анд № 13799/2023 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 116 състав.

С обжалваното решение съдът е отменил наказателно постановление (НП) изх. № РД-05-0139/26.07.2023 г., издадено от директора на Столична регионална здравна инспекция, с което на основание чл. 218, ал. 2 от Закона за здравето / 33/ на В. В. С. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 500 лева за нарушение на чл. 56, ал. 1 33.

В жалбата се навеждат доводи, че въззивното решение е неправилно постановено в нарушение на материалния закон-касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 от НПК, иска се отмяна на решението и потвърждаване на наказателното постановление като правилно и законосъобразно.

В съдебно заседание касаторът чрез пълномощник адв. Г. поддържа касационната жалба, представя писмо от главния държавен здравен инспектор, което да бъде прието по делото. Моли съда да уважи касационната жалба като основателна и да отмени

решението на СРС, като постанови ново, с което да потвърди наказателното постановление като законосъобразно и правилно.

Ответникът с депозирания писмен отговор по жалбата и в молба от 23.05.2024г от процесуален представител адв. И., оспорва жалбата. По изложените в отговора съображения се прави искане за отхвърляне на депозираната касационна жалба, като обжалваното решение на Софийския районен съд бъде потвърдено като правилно. Претендира разноски по представен списък на разноските и договор за правна защита и съдействие.

Представителят на СГП счита касационната жалба за основателна, поради което поддържа, че същата следва да бъде уважена и да бъде отменено решението на СРС и да се постанови ново, с което да бъде потвърдено наказателното постановление.

Административен съд София – град, XV касационен състав, след като взе предвид и обсъди поотделно и в съвкупност наведените от страните доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал. 1 АПК, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови решението си, районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е намерил за установени обстоятелства, които са от значение за спора, като е приел правилно следната фактическа обстановка:

На 24.03.2023г. св. Л. Д.-гл.инспектор в СРЗИ, заедно със св. М. Б., служител в СДВР, извършили проверка в бар и клуб „М.“, в [населено място], [улица], стопанисван от „Вес Трейд Груп“ ЕООД. Установила, че в бара, който бил закрито помещение, много клиенти пушили бездимни тютюневи изделия – Iqos и Glo. В заведението по време на проверката от установените устройства не излизал тютюнев дим, нямало мирис или пушек. Устройствата били бездимни тютюневи изделия, които не предизвиквали горене на тютюна, а единствено неговото нагриване под температурата на горене и пушек/дим не се отделял при употребата им.

По време на проверката ответникът по касация С. бил на работа по силата на сключен трудов договор и заемал длъжността „салонен управител“ ,съгласно длъжностната му характеристика същият контролирал работата на заведението в салона за гости. Фактически С. осъществявал длъжностни функции по управление на реда в заведението, като той се представил пред свидетелите за управителя към момента на извършване на проверката и давал указания на персонала и извършвал ръководни действия в заведението. Свидетелката счела, че С., който бил салонен управител на бара, е извършил нарушение на чл. 56, ал. 1 ЗЗ, тъй като допуснал клиенти да пушат бездимни тютюневи изделия и съставила срещу него на място акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ с № 1043. Въз основа на акта е издадено и обжалваното наказателно постановление изх. № РД-05-0139/26.07.2023 г., съгласно което при извършен насочен здравен контрол със съдействието на служители от СДВР се констатира че лицето В. С. в качеството си на управител на Бар и Клуб „М.“ допуска тютюнопушене в закрито обществено място. Клиенти пушат бездимни тютюневи изделия Iqos/Glo, с което се нарушава чл.56, ал.1 от ЗЗ, като на основание чл.231, ал.2 и чл.218, ал.2 от ЗЗ на С. е наложена глоба в размер 500лв. Софийският районен съд е приел, че словесното описание на нарушението и възприетата за него правна квалификация по акта и наказателното постановление съвпадат по признаци.

Формирал е изводи, че наказателното постановление следва да бъде отменено, тъй като е нарушен материалният закон и деянието не съставлява административно нарушение.

При извършената служебна проверка на обжалвания съдебен акт съобразно изискванията на чл. 218, ал. 2 АПК, настоящата инстанция намира обжалваното решение за валидно, допустимо и правилно постановено при съответствие с материалния закон, като съображенията за това са следните:

Настоящият съдебен състав споделя изцяло изводите на Софийския районен съд, че в хода на административнонаказателната процедура не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Както актът за установяване на административно нарушение, така и наказателното постановление са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма, съдържащи необходимите реквизити по чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, при спазване на установения ред и в сроковете, предвидени в чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН.

Макар и лаконично, нарушението е описано ясно и точно с всички съставомерни признаци и правната квалификация е съответна на описанието, видно от НП нарушението се изразява в това, че С. като салонен управител е допуснал да се наруши забраната за тютюнопушене в закрити помещения в заведението.

За да отмени наказателното постановление СРС е приел за безспорно, че С. /салонен управител/ е субект на нарушението по чл.218, ал.2 от ЗЗ, който по силата на трудов договор и длъжностна характеристика е придобил длъжностно качество на управител на заведението и му е вменено неговото управление към датата на проверката. Съобразно събраните по делото писмени доказателства и кредитираните свидетелски показания на актосъставителя в закритото обществено място -бар СРС е установил какви изделия са употребявали посетителите- единствено бездимни тютюневи изделия. СРС е приобщил по делото информация, предоставена от официалния представител на сочените в акта и постановлението тютюневи изделия Ф. М. България ЕООД, съгласно която бездимните тютюневи изделия нагриват тютюна до 350градуса, но не предвижват горене и при употребата им не се образува дим/пушек. Същите представляват електронни средства за нагриване на тютюн и не протича процес на горене по време на употреба, съгласно документите от Министерство на икономиката, устройството е вписано като бездимно тютюнево изделие.

С чл. 56, ал. 1 ЗЗ е въведена императивна забрана за тютюнопушене в закритите обществени места. В случая от свидетелските показания се установява, че барът е бил закрито помещение в сграда. Несъмнено барът е и обществено място по см. на дефиницията, дадена с § 1а от ДР на ЗЗ - това са всички места, които са обществено достъпни и/или предназначени за обществено ползване, без оглед на собствеността или правото на достъп, включително и изчерпателно изброените. Правилно СРС е приел, че салонният управител, като годен субект на административнонаказателната отговорност за нарушение като форма на изпълнително деяние допустителство по чл.218, ал.2 от ЗЗ за извършване в нарушение на чл.54, чл.56 или чл.56а от ЗЗ, се наказва с глоба от 300 до 500лева, с имуществена санкция от 1000 до 1500лв, когато нарушението е извършено от едноличен търговец или с имуществена санкция от 3000 до 5000лв, когато нарушението е извършено от юридическо лице.

В процесния случай правилно СРС е приел, че така описаното деяние не съставлява административно нарушение, тъй като законодателят е въвел единствено забрана за тютюнопушене в закрити обществени места, а не употребата на тютюн въобще.

Употребата на посочените в акта и постановлението бездимни тютюневи изделия не попадат в приложното поле на забраната и допускането на тяхната употреба на закрити обществени места не е нарушение на сочената разпоредба. В допълнителните разпоредби на Закона за здравето липсва легална дефиниция и обяснение на понятието „тютюнопушене“, в §43 е посочено ,че „тютюневи изделия“ са изделията по смисъла на §1, т.4 от ДР на Закона за тютюна, тютюневите и свързаните с тях изделия, а §44 посочва, че изделия, свързани с тютюневите изделия ,са изделията по смисъла на §1, т.8 от ДР на Закона за тютюна, тютюневите и свързаните с тях изделия.

При тази правна регламентация и при липса на легална дефиниция в ЗЗ на понятието „тютюнопушене“ въззивният съд правилно е използвал легалните дефиниции на Закона за тютюна и тютюневите и свързаните с тях изделия. В §4 от Закона за тютюна, тютюневите и свързаните с тях изделия законодателят е разписал, че „тютюневи изделия“ са изделия, които могат да бъдат консумирани и са съставени дори и частично от тютюн, като съобразно документите, представени от официалния вносител на процесните бездимни устройства Iqos и GLO се явяват тютюневи изделия. Тези устройства служат за нагриване на тютюн, а въведената в чл.56 от ЗЗ забрана не забранява всякаква употреба на тези тютюневи изделия на закрити обществени места, а само тютюнопушенето и пушенето на тютюн, но не и друга форма на неговата употреба. Съобразно §5 от Закона за тютюна, тютюневите и свързаните с тях изделия „Тютюневи изделия за пушене“ са тютюневи изделия, различни от бездимните тютюневи изделия. Съгласно §5а от същия закон „бездимно тютюнево изделие“ е това тютюнево изделие, чиято консумация не се извършва чрез процес на горене, включително тютюн за дъвчене, тютюн за смъркане и тютюн за орална употреба. Изброяването очевидно не е изчерпателно. Предвид изложеното правилно въззивният съд е заключил, че забраната на чл.56 от ЗЗ не се прилага за тютюневи изделия, които се консумират чрез способ, различен от горене. Допускайки употребата на устройства за нагриване, при които няма процес запалване/горене на тютюнево изделие, ответникът по касация не е осъществил състава на административното нарушение на чл.56, ал.1 от ЗЗ. Противно на изложеното от касатора ако законодателят е имал за цел да забрани употребата на какъвто и да е вид тютюневи изделия, предвидени в Закона за тютюна, тютюневите и свързаните с тях изделия е следвало изрично и коректно да посочи, че се забранява тяхната употреба, а не само тютюнопушенето, какъвто в случая не е налице, като частен случай на вид употреба на тютюнево изделие. Не се споделят доводите на касатора, че липсва задълбочен анализ, касаещ същността на бездимните тютюневи изделия и нарушението на чл.56, ал.1 от ЗЗ, което е повлияло на въззивния съд относно правилното приложение на материалния закон. Предвид липсата на легална дефиниция на понятието „тютюнопушене“ в ЗЗ, забраната по чл.56, ал.1 от ЗЗ за тютюнопушене в закритите обществени места, без изрично да се запрети употребата на тютюн въобще не може да се прилага разширително, евентуалният пропуск/неточност на законодателя не следва да води до ангажиране на административнонаказателна отговорност в хипотеза на употреба на бездимни тютюневи изделия, при консумацията на които не се осъществява процес „горене“, защото тяхната консумация не съставлява „тютюнопушене“. Като доказателство по делото от касатора е представено становище от 20.12.2022г на Главния държавен здравен инспектор, адресиран до Директорите на регионалните здравни инспекции,

съгласно което системите за нагриване отговарят на характеристиките относно съдържание и форма на употреба, като тяхната консумация попада в забраната за тютюнопушене в закритите обществени места. Същевременно в писмото е направено отграничение между бездимните тютюневи изделия за вдишване и електронните цигари, като последните според главния държавен здравен инспектор не попадат в забраната за тютюнопушене по чл.56 и чл.56а от ЗЗ. Соченото доказателство е неотнормимо, доколкото с него е направено разграничение между двата вида продукти – бездимните изделия са съставени от тютюн, а чрез електронните цигари се консумира течност с никотин, като изрично е подчертано, че и двете изделия работят на един и същ принцип –нагриване без горене. Направената привръзка към забраната за тютюнопушене по чл.56 и 56а от ЗЗ по отношение бездимните тютюневи изделия, доколкото не е законодателно скрепена, не се споделя от настоящия състав. Употребата на тютюнево изделие за пушене по см.§5 от Закона за тютюна ,тютюневите и свързаните с тях изделия , при консумацията който се осъществява процес горене, съставлява „тютюнопушене“ по смисъла на чл.56, и чл.56а от ЗЗ, а употребата на тютюневи изделия, при консумацията на които не се осъществява процес „горене“ – бездимни тютюневи изделия и електронни цигари съгл. чл.5а от Закона за тютюна, тютюневите и свързаните с тях изделия не съставлява „тютюнопушене“ и не попада в забраната за тютюнопушене по чл.56 и чл.56а от ЗЗ.

Настоящият състав споделя изцяло и извода на въззивния съд, че ответникът по касация не е допуснал осъществяването на нарушение на чл. 56, ал. 1 ЗЗ.По изложените доводи не е налице твърдяното от касатора отменително основание.

Процесното решение на СРС се явява обосновано и законосъобразно, а касационните възражения срещу него неоснователни. При тези правни съображения, обжалваното решение на СРС, следва да бъде потвърдено.

По разноските.

При този изход на спора и като взе предвид направеното от процесуалния представител на ответника по касация искане за присъждане на разноски, съдът приема, че на последния следва да се присъдят разноски в искания размер от 400лв. съгласно представен списък по чл.80 от ГПК, за което са представени доказателства за изплащане на възнаграждението в брой, съгласно представения договор за правна защита и съдействие от 20.05.2024г.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, Административен съд София – град, XV касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 5193/13.11.2023г., постановено по а.н.д. № 13799/2023 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 116 състав.

ОСЪЖДА Столична регионална здравна инспекция да заплати на В. В. С., ЕГН [ЕГН] сумата от 400 лв. разноски по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: